

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/17/2019
Identifikačné číslo spisu: 7212231904
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7212231904.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: LAVO, s.r.o. Košice, so sídlom Rastislavova 100, 040 01 Košice, ICO: 31 707 904, zastúpeného JUDr. Jozefom Urbánkom, advokátom so sídlom Werferova 1, 040 11 Košice - Juh, proti žalovanému: G a T, spol. s r.o., so sídlom Kollárova 85/A, 036 01 Martin, IČO: 30 229 740, zastúpenému Mgr. Ľubošom Kráľom, advokátom so sídlom Červenej Armády 1, 036 01 Martin, za účasti Union poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 10, 813 60 Bratislava, IČO: 31 322 051, v konaní o zaplatenie 16.816,02 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17Cb/186/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. júna 2018, č. k. 13Cob/43/2018-456, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 26.02.2016, č. k. 17Cb/186/2013-337 v spojení s opravným uznesením zo dňa 24.08.2016, č. k. 17Cb/186/2013-386 a v spojení s opravným uznesením zo dňa 15.12.2016, č. k. 17Cb/186/2013-403, žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 4.221,27 Eur a povinnosť nahradiť trovy štátu vo výške 0 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žiadal náhradu škody vo výške 16.816,02 Eur z dôvodu, že dňa 28.06.2012 ako dopravca uzavrel Rámcovú zmluvu o preprave č. 59/2012/N s odosielateľom U.S. Steel Košice, s.r.o., v ktorej sa žalobca zaviazal odosielateľovi zabezpečovať kamiónovú prepravu zásielok. Žalobca dňa 22.11.2011 uzavrel so žalovaným Zmluvu o sprostredkovaní č. 20113931, na základe ktorej žalovaný prepravoval zvitky ocelového plechu z U.S. Steel Košice do Frenštátu pod Rahoštem podľa Dohovoru CMR. Dňa 23.11.2011 asi o 11.00 hod v obci Ivachnová, v smere od Liptovského Mikuláša do Ružomberka počas prepravy, pri kolízii s iným

vozidlom musel vodič kamióna prudko zabrzdíť, pričom došlo k poškodeniu prepravovaného tovaru, čím vznikla škoda 16.816,02 Eur.

3. Okresný súd konštatoval, že zmluva medzi žalobcom a žalovaným sa vzhľadom k tomu, že miesto nakládky bolo v Slovenskej republike a miesto vykládky bolo v Českej republike, spravuje vyhláškou č. 11/1975 Zb. o Dohovore o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (ďalej len „Dohovor CMR“). Predmetom prepravy boli oceľové zvitky a v dôsledku riešenia dopravnej situácie pri preprave musel vodič žalovaného s nákladným vozidlom prudko zabrzdíť, čím došlo k posunu oceľových zvitkov jednak po paletách, jednak po ložnej ploche vozidla a tým k poškodeniu týchto oceľových zvitkov. Predmetom sporu bolo tvrdenie žalobcu, že žalovaný s poukazom na kontrolnú správu nepreukázal, že ku škode na tovare došlo v dôsledku jeho nedostatočného upevnenia a nezbavil sa tak svojej zodpovednosti za škodu na tovare podľa článku 17. ods. 4 písm. b/, c/ Dohovoru CMR.

4. Súd prvej inštancie považoval za potrebné pribrať do konania znalca z odboru prepravy, ktorý vo veci podal znalecký posudok. Znalec v posudku, v kontexte s ostatnými dôkazmi, hlavne s fotodokumentáciou, ktorá dokladovala poškodenie oceľových zvitkov, dospel k záveru, že príčinou vzniku škody bolo posunutie oceľových zvitkov na drevenej palete, keď počet oceľových pásek vzhľadom na hmotnosť a druh použitého obalového materiálu nebol dostatočný. Pri incidente došlo k ich pretrhnutiu a posunutiu oceľového zvitku a následne k zmene viazacích uhlov upínacích popruhov. Podľa okresného súdu je zo znaleckého posudku zrejmé, že bol nevyhovujúci druh použitého obalového materiálu, pričom okresný súd za obalový materiál považoval jednak plastovú fóliu, v ktorej sa drevené zvitky nachádzali, a jednak atypickú drevenú paletu, na ktorej boli zvitky v plastových fóliách upevnené upínacími oceľovými páskami. Zvitok bol najprv zabalený do plastovej fólie a následne pripevnený k atypickej drevenej palete oceľovými páskami, pričom takto zabalil prepravovaný tovar odosielateľ a takto zabalený tovar mal tvoriť kompaktný celok. Keďže toto balenie bolo nevyhovujúce, tak v zmysle článku 17 ods. 4 písm. c/ Dohovoru CMR dopravca, ktorým bol v danom prípade žalovaný, je oslobodený od zodpovednosti, ak poškodenie tovaru vzniklo chýbajúcim alebo chybným obalom zásielky, ktorá je pre svoju povahu, ak nie je riadne balená alebo ak nie je balená vôbec, vystavená stratám alebo poškodeniu. Vzhľadom na závery znaleckého posudku je tak dopravca od tejto zodpovednosti za škodu na prepravovanom tovare oslobodený. V zmysle článku 18 ods. 2 Dohovoru CMR stačí dopravcovi, ktorým bol v danom prípade žalovaný, osvedčenie okolností, že poškodenie zásielky mohlo vzniknúť z jedného alebo z niekoľkých zvláštnych nebezpečenstiev uvedených v článku 17 ods. 4 Dohovoru CMR a okresný súd mal za to, že túto skutočnosť žalovaný bezpečne osvedčil. Žalobca mal možnosť preukázať, že škodu nespôsobilo ani celkom ani čiastočne niektoré z nebezpečenstiev uvedených v článku 17 ods. 4 Dohovoru CMR a v tomto smere žalobca dôkazné bremeno neunesol. Keďže žalovaný sa zbavil zodpovednosti v zmysle článku 17 ods. 4 Dohovoru CMR, okresný súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

5. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 27.06.2018, č. k. 13Cob/43/2018-456 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalovanému a Union poisťovni, a.s., so sídlom Karadžičova 10, 813 60 Bratislava, IČO: 31 322 051, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

6. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením. Dodal, že v prejednávanej spore z vykonaného dokazovania vyplynul dostatočne odôvodnený záver, že balenie prepravovaného tovaru, kedy oceľové zvitky zabalené v plastovej fólii boli upínacími oceľovými páskami pripevnené k drevenej palete, nebolo vyhovujúce. Týmto poškodenie prepravovanej zásielky mohlo vzniknúť z dôvodu uvedeného v čl. 17 ods. 4 písm. b/ Dohovoru CMR. Odvolací súd zdôraznil, že vo všeobecnosti v zmysle čl. 18 ods. 2 Dohovoru CMR platí, že dopravcovi postačuje, ak osvedčí, že určité zvláštne nebezpečenstvo podľa čl. 17 ods. 4 Dohovoru CMR existovalo a bolo príčinou vzniku škody bez toho, aby musel takéto tvrdenie detailne preukazovať. Dopravca nesie len povinnosť tvrdenia, nie priamo dôkazné bremeno. Dopravcovi stačí osvedčiť, že škoda mohla vzniknúť z tvrdeného zvláštneho nebezpečenstva. Domnienka zakotvená v čl. 18 ods. 2 Dohovoru CMR uľahčuje dopravcovi jeho dôkazné bremeno a oprávnený musí následne

preukázať, že príčinná súvislosť, ktorej sa dopravca dovoľáva, neprichádza v úvahu a existuje iný dôvod vzniku škody. Žalobca bol potom povinný označiť dôkazy potrebné na preukázanie jeho tvrdení a ak takéto dôkazy nepredložil, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

7. Odvolací súd považoval dokazovanie vykonané okresným súdom za dostatočné pre posúdenie tejto sporovej veci s tým, že námietky žalobcu ohľadom skutkových záverov, znaleckého posudku a nevykonania kontrolného znaleckého posudku, nie sú opodstatnené.

8. Výrok o trovách konania odvolacieho súdu sa zakladá podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 474 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

10. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) namietol, že v danom prípade ustanovenie čl. 17 ods. 4 písm. b/ Dohovoru CMR nemalo byť vôbec použité, a to z dôvodu, že síce malo byť osvedčené, že mohlo dôjsť k poškodeniu zásielky z dôvodu jej chybného obalu, avšak toto poškodenie nemalo žiadnu súvislosť s povahou tejto zásielky. Dovolateľ má za to, že liberálny dôvod v zmysle čl. 17 ods. 4 písm. b/ Dohovoru CMR vyžaduje, aby dopravca osvedčil, že poškodenie mohlo vzniknúť chybným obalom zásielky, ktorá je práve pre svoju povahu vystavená poškodeniam. Dovolateľ zdôraznil, že balenie predmetnej zásielky v plastickej fólii malo zabrániť jeho poškodeniu koróziou, resp. poškodeniu vyplývajúcejmu z konkrétnej povahy zásielky (ocel').

11. Dovolateľ konštatoval, že odvolací súd čl. 17 ods. 4 písm. b/ Dohovoru CMR vykladá tak, že dopravcu liberuje zo zodpovednosti za poškodenie zásielky z dôvodu možnosti jej chybného obalu v prípade akéhokoľvek poškodenia zásielky, nie len poškodenia, ktoré má súvislosť s konkrétnou povahou zásielky. Takýto výklad dotknutého ustanovenia Dohovoru CMR je podľa dovolateľa nesprávny a liberácia dopravcu musí zodpovedať povahe zásielky. Takéto právne posúdenie považuje dovolateľ za nesprávne a jeho otázka v súvislosti s výkladom čl. 17 ods. 4 písm. b/ Dohovoru CMR je formulovaná tak, či liberálny dôvod je možné s ohľadom na možnosť chybného obalu zásielky použiť v prípade akéhokoľvek poškodenia zásielky alebo len v prípade poškodenia zásielky súvisiaceho s jej konkrétnou povahou, ktorá otázka ešte nebola doteraz v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená.

12. Záverom dovolania dovolateľ uviedol, že rovnako balené oceľové zvitky sú odosielateľom denne odosielané na zahraničnú prepravu a nedochádza k ich poškodeniu s tým, že sám znalec vypracoval jeho závery len na základe jeho odhadov.

13. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že návrhu vyhovie a prizná mu náhradu trov konania v plnom rozsahu.

14. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu (č. l. 508 spisu), dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu odmietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania. Uviedol, že súdom prvej inštancie bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, vrátane znaleckého dokazovania. Žalovaný dodal, že v konaní osvedčil možnosť poškodenia prepravovanej zásielky z dôvodu chybného, nevyhovujúceho obalu. Zároveň žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/7/2003, ktoré žalobcom nastolenú právnu otázku už riešilo.

15. Intervenient na strane žalovaného uviedol, že dopravca nemal dôvod považovať balenie za

nedostatočné, nezistil žiadne zjavné vady a preto ani pri prevzatí zásielky neuviedol žiadne výhrady do nákladného listu. Napriek tomu dopravca „zagurtňoval“ v snahe predísť škode, hoci takéto upevnenie nebolo objednané. Týmto je intervenient toho názoru, že žalovaný sa oslobodil od zodpovednosti za vzniknutú škodu a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. a/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

17. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

18. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

19. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

20. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

21. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

22. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

23. Dovolací súd ďalej zdôrazňuje, že súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú

vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (právneho zástupcu, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

24. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016, dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti, doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

25. Dovolací súd konštatuje, že žalobca v podanom dovolaní, dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. vymedzil nesprávnym právnym posúdením právnej otázky v súvislosti s výkladom čl. 17 ods. 4 písm. b/ Dohovoru CMR, a to či liberačný dôvod je možné s ohľadom na možnosť chybného obalu zásielky použiť v prípade akéhokoľvek poškodenia zásielky alebo len v prípade poškodenia zásielky súvisiaceho s jej konkrétnou povahou, ktorá otázka ešte podľa dovolateľa nebola doteraz v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená.

26. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v prvom rade zdôrazňuje, že posúdenie poškodenia zásielky je úzko späté s vyhodnotením skutkového stavu, resp. konkrétnej zásielky v konkrétnom prípade. Dovolací súd súčasne poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu zo dňa 30.01.2004, sp. zn. 2Obdo/7/2003, publikované pod č. 59/2004 ZSR, v ktorom rozhodnutí súd konštatoval, že „podľa čl. 18 ods. 2 v spojení s čl. 17 ods. 4 písm. b/ Dohovoru CMR, je dopravca povinný osvedčiť len to, že poškodenie zásielky mohlo vzniknúť z osobitného nebezpečenstva a nie to, že poškodenie zásielky z tohto dôvodu aj skutočne vzniklo.“ Na základe uvedeného, ku poškodeniu zásielky je dopravca povinný osvedčiť len pravdepodobnosť poškodenia zásielky z osobitného nebezpečenstva, čo je možné vyhodnotiť len posúdením konkrétnej zásielky, resp. vyhodnotením skutkového stavu prejednávaneho sporu.

27. Je preto zrejmé, že právnu otázku nastolenú dovolateľom, dovolací súd už v minulosti posudzoval a vyriešil, z ktorého dôvodu nie je daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku opätovne vyriešil. Dovolací súd dodáva, že na vyššie uvedený judikát poukázal aj odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a pri rozhodovaní z neho vychádzal.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/ C. s. p., odmietol.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného, ktorý si uplatnil náhradu trov

dovolacieho konania, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.